

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a fapturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In Americă . . . 1 dolar

Apare odată pe lună

Redactor:

GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația:
Str. Gr. Manolescu No. 13
BUCUREȘTI II

SUMARUL:

1. Rece sau în clocot
2. Cultul Divin
3. „Nu stingeți Duhul“
4. Rămâi în Domnul

5. „In Numele Domnului“
6. Lucrarea Harului Divin
7. Oameni uituci
8. Lecțiuni Biblice

9. Scoateri de demoni
10. Pe marea vieții
11. Incunoștințare
12. Aviz
13. Botezuri cu Duh Sfânt

Rece sau în clocot

Scumpii mei frați și surori în Domnul! In cuvintele din textul de mai sus, Domnul Isus stă de vorbă cu îngerul bisericii din Laodicea. Starea în care a ajuns acest inger, a fost cât se poate de tristă și jalnică. El se credea destul de bogat în cele duhovnicești, dar Cel ce vede ascunsurile, care cunoaște toate secretele, El, Cel ce certează răunchii și inima, l-a văzut într-o altă stare de cum s'a văzut el pe sine.

„Știu faptele tale.“ Aceste sunt cuvintele Domnului Isus cu cari începe vorbirea cu îngerul bisericii din Laodicea. Sermanul inger, el se credea destul de bogat în fapte bune, el se credea fără cusur în ce privește viața duhovnicească, și iată că deodată stă în fața lui Acela care-i cunoaște faptele, care i le poate spune pe toate. Dar Isus Cel ce a fost mort și este viu, nu-l vede așa cum se vede el pe sine. In vremea când el se vedea destul de bogat, preparat pentru cer, Domnul îl vede ca pe un ticălos, nenorocit, sărac, orb, și gol. Și începe a-l sfătui să cumpere dela El toate cele ce îi lipsesc.

Domnul Isus este și astăzi tot Acela care a fost în trecut. El se uită și astăzi la faptele noastre. El nu ne caută fața, nu ne privește statura, etc. ci El se uită la faptele noastre. Astfel noi avem un Domn, care ne caută și ne cercetează faptele până în cele mai mici amănunte. Și astăzi ne zice și nouă fiecăruia în parte: „Știu faptele tale.“

După cum îngerul bisericii din Laodicea s'a văzut destul de bogat în cele duhovnicești, așa se prea poate ca să ne vedem și noi. Dacă avem un glas frumos și putem cânta bine, sau dacă am predicat pe placul pu-

„Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.“ Apoc. 3:15-16.

blicului, ori am făcut vreo milostenie, etc. atunci să ni se pară că acum ne-am îmbogățit și de sigur cerul ne este deschis. In felul acesta s'a văzut îngerul de mai sus. Acesta este un păcat care aduce cele mai multe rele și care îndepărtă pe fiii lui Dumnezeu de a moșteni Impărăția Lui. Odată ce credinciosul apucă a se vedea pe sine că stă bine, că el este bogat, că el nu duce lipsă de nimic, începe a privi cu dispreț sau de sus în jos pe ce-i ce nu sunt sau nu-i crede el că fac aceea ce face dânsul. In felul acesta omul devine egoist, mândru, trufaș, văzându-se pe sine totdeauna mai mult ca pe alții. Imi amintesc odată când unui credincios i s'a atras atenția ca să nu se poarte în felul cum se purta, fiindcă altul care s'a purtat ca și el, a căzut din credință. Dar credinciosul nostru s'a simțit ofensat și a zis: „Apoi cu acela mă pui pe mine în rând?“ Ei bine, acela era om de carne și oase și acesta cu care se vorbea era tot la fel, om ca și acela, prin urmare se putea foarte ușor să cadă și acesta urmând pilda aceluia. Dar omul s'a simțit foarte mândru și fiindcă nu a fost făcut el deosebit de celalt, s'a simțit ofensat și s'a mâniat destul de tare. De aceea scumpii mei, să nu ne facem noi aprecierea noastră, să nu socotim noi valoarea noastră și să nu ne cântărim noi pe noi înșine, ci să lăsăm ca toate aceste să le facă Domnul Isus. Noi să ne silim în toate zilele vieții noastre să fim plini de râvnă și să ne pocăim. Aceasta este pentru noi de folos.

„...nu ești nici rece...“ Increderea în noi înșine, vederea dreptății noastre proprii și privirea altora cu dispreț, aduc după ele, răcirea noastră în credință,

Câți credincioși întâlnim noi cari se vaită mereu despre starea altora. Ei văd pe alții așa de răi cum nu se poate spune, iar pe ei să văd foarte bine. Acest soi de credincioși sunt dintre cei ce au apucat a se răci și cari răcesc tot aceea ce ajunge în contact cu ei. Nimic nu poate să te răcească mai tare și mai repede, decât încrederea în bunătatea ta, în credințioșia ta și privirea la faptele tale cele bune. Când a-i apucat pe această cale, este cu neputință ca să vezi pe fratele tău mai mult decât pe tine, este cu neputință ca să nu cărești și este cu neputință ca să-ți păstrezi râvna curată și zelul aprins după Domnul Isus. Atunci începi cu flectării asupra fratelui tău și după cum am scris mai sus, începi al privi de sus în jos. Tu te mai ții de ceata celor credincioși, dar nu le servești spre bine-cuvântarea care le-ai servi-o dacă ai fi umilit. Prezența ta pricinuește turburări și lasă în urma ei dureri și jale. Domnul Isus zice unui asemenea: „O, dacă ai fi rece.“ Dacă ai fi rece, ai fi lume, nu ai mai tulbura pe alții credincioși, nu le-ai mai pricinui dureri și ei ar fi scăpați de persoana ta.

„...nici în clocot...“ A fi în clocot, înseamnă a avea dorința și zelul aprins după Domnul Isus și după adevăr. Înseamnă a fi pătruns de dragoste față de Dumnezeu, frați și oameni. Înseamnă a te vedea pe tine o nimica și a te jertfi pentru binele și fericirea tuturor celor ce ajung în contact cu tine. Mulți credincioși cred că ei sunt în clocot și tocmai din această cauză ei vorbesc de rău pe alții, îi hulesc și îi privesc cu dispreț. Oare așa vede și Dumnezeu lucrurile? Dumnezeu nu ne permite să spunem unui nelegiuit că este drept și nu ne permite să spunem unui drept că este nelegiuit. Isaia 5:20. Atunci însă când noi suntem niște răi, atunci când noi am apucat în boala iubirei de sine, atunci Dumnezeu nu ne permite să vedem pe alții răi. Mulți credincioși sunt aceia, cărora nu le place rugăciunea, nu le place citirea în Cuvântul lui Dumnezeu, nu le place stăruirea în cele sfinte; lor le place să poată găsi urechi în fața cărora să-și arate dreptatea lor și să și-o trimbițeze și să arate în același timp răutatea altora. Asemenea credincioși nu pot fi în clocot niciodată.

„...ești căldicel...“ Aceasta este starea jalnică în care mulți, foarte mulți credincioși ba chiar biserici întregi au căzut. Ei nu sunt lume, dar nu sunt nici creștini. Ei nu merg pe calea cea lată dar nu merg nici pe cea îngustă. Ei nu vreau păcatul dar nu vreau nici sfințenia. Aceasta este cea mai periculoasă boală. A fi credincios și a nu putea arăta lumină, a fi credincios și a nu avea viață, a fi credincios amăgii și orbit de dragostea eului tău personal. „Ești căldicel.“ Te-ai deosebit de păcătoșii cei mari. Acum nu mai mergi la cărciumă, acum nu mai comiți adulter, acum nu mai furi, nu omori, etc., dar în același timp mai minți câte una, mai lăcomești, ești sgârțit, ești un iubitor de tine însuși, defaimi, ești mândru, etc. Ai ieșit din rândul marilor păcătoși, dar n'ai ieșit din rândul păcătoșilor mai fini.

Dacă privim iarna la apă când este ger mare, ea îngheață. Atunci pot trece peste ea oameni și animale fiindcă ea nu se rupe. Dacă punem la foc apă într'o oală, ea începe a fierbe și omoară din ea toate vietățile ori cât de mici ar fi în ea. Vietățile aceste pot trăi într'o apă caldută și această apă nu permite să treacă peste ea oameni și animale ca și atunci când este înghețată. Astfel sunt unii credincioși. Ei nu mai vreau să fie înghețați. Lor nu le convine să treacă peste ei

oamenii arătându-i ca pe niște făcători de rele. Cu un cuvânt, lor nu le mai convine să stea sub picioarele societății omenești. Însă în același timp, ei nu vreau să fie nici asemenea unei ape în clocot din care pier taote vietățile, fiindcă ei ar mai îmbrățișa vietățile sau păcatele cele mici. Pentru aceea starea lor este starea de oameni „căldicei.“

Cel ce vrea să nu fie „căldicel“ decât să ajungă în „clocot“, acela trebuie necurmat să se lupte ca din zi în zi să crească în cele spirituale. Și un astfel de om chiar la capătul vieții sale zice: „Mor și n'am făcut destul pentru Dumnezeu.“ Iar acela care se încrede în inimă sa că este destul de pocăit, este un nebun, după cum zice înțeleptul. Prov. 28:26.

„Am să te vărs din gura Mea.“ Iată ce urmează după starea de creștin „căldicel.“ Domnul Isus nu poate fi mulțumit cu un astfel de creștinism „căldicel.“ Lui îi trebuie creștini în clocot. Lui îi trebuie creștini plini de râvnă în facerea de bine, Lui îi trebuie creștini aprinși de focul dragostei Sale, și Lui îi trebuie creștini cari sunt gata pentru ori ce lucru bun.

„Am să te vărs din gura Mea.“ Din ce cauză? A furat, a mințit, a omorât, s'a îmbătat, a comis adulter, etc? Nu, pentru aceste nu. Atunci din ce cauză? Pentru că zici: „Sunt bogat, m'am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic,“ și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.“ Așa dar „am să te vărs din gura Mea,“ fiindcă te vezi pe tine ceea ce de fapt nu ești. În vremea când ești un ticălos, sărac, nenorocit, orb, și gol, te vezi pe tine a fi un bogat și un îmbogățit.

Scumpii mei frați și surori, să ne cercetăm cu de-amănuntul în fața acestor cuvinte și să lăsăm pe Domnul să ne descopere El starea noastră. Să nu facem noi judecata despre noi, să nu privim noi la căile noastre, decât să lăsăm ca căile noastre să fie puse în fața Domnului și El să le judece și apoi să-L întrebăm: „Doamne, care este poziția mea? Nu cumva mă aflu și eu în starea de credincios „căldicel?“ Atunci când noi trecem sub tăcere faptele noastre rele, atunci când noi tolerăm și îmbrățișăm la sânul nostru o încredere în noi înșine care ne înalță și mândrește asupra fraților noștri, iar atunci când o vedem la alții o condamnăm, atunci când noi nu punem înaintea ochilor noștri decât faptele noastre bune iar peste celelalte trecem, este Unul care ne zice: „Știi faptele tale.“

Domnul Isus ne-a chemat ca să fim „lumina lumii.“ Mat. 5:14. Dacă noi privim la o lumină vedem că ea are un fitil care este înconjurat de jur împrejur de o materie, fie aceea seu sau ceară, etc. În felul acesta ea este o lumină moartă, fără viață și fără ca cel ce o are să se poată bucura de lumina ei. Pentru că ea să poată lumina, trebuie să fie aprinsă de un foc.

Tot astfel noi avem un suflet despre care înțeleptul spune că el este „o lumină a Domnului.“ Prov. 20:27. Acest suflet îl avem așezat într'un corp. Cu toate acestea, această lumină a Domnului, nu poate lumina decât numai atunci, când primește sau este aprinsă de un foc. Focul de care avem noi lipsă în calitate de lumină a Domnului, chemați ca să luminăm lumea care zace la întunec, este focul dragostei lui Isus Hristos. În vremea când noi arătăm lumina, în vremea când alții se pot bucura în lumina noastră, noi asemenea unei lumine, trebuie să ne jertfim nu pentru a ne lumina pe noi înșine, decât a lumina lumea care zace la întunec. Se poate întâmpla ca o lumină să nu fie aprinsă din unul și același foc din care este aprinsă alta. Dar noi trebuie să știm că Dumnezeu nu permite

nici un foc strein în lucrarea Sa. Cei doi copii ai lui Aron au fost pedepsiți cu moartea pentru că au adus foc strein în lucrarea Domnului. Și astăzi sunt la fel pedepsiți toți aceia cari în lumina pe care vreau să o a-rate nu sunt aprinși din focul dragostei lui Isus Hristos.

Scumpii mei frați și surori! Ap. Pavel ne învață ca să aducem corpurile noastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu: „aceasta va fi din partea voastră, o slujbă duhovnicească,” — zice el. Rom. 12:1. Deci Dumnezeu nu caută la părțile noastre exterioare, ci El voințe să-I fie adus ca jertfă corpul nostru, el să fie pus pe altarul Evangheliei, el să ardă pentru a lumina lumea și din el să piară tot ceea ce este vechi, necurat și păcătos, și să se arate în el Ființa lui Isus Hristos. Și odată ce suntem încălzii de focul dragostei lui Isus Hristos, odată ce corpul nostru îl ținem pe altarul Evangheliei, deasupra acestui foc, noi nu mai putem rămânea nici reci și nici căldicei, decât atunci noi trebuie să fim creștini în clocot.

Ce mare durere să vedem oameni care se cred credincioși, cari departe de a fi o lumină, departe de a fi aprinși de sfântul foc al dragostei lui Isus Hristos, departe de a fi în clocot, sunt aprinși de focul și dorința lumii, sunt aprinși de focul patimilor și plăcerilor, și acest lucru se vede din faptul că ei au început a se conforma cu lumea. Se poartă ca ea, gândesc ca ea, văd ca ea, și fac acele ce le face ea. Ei merg Dumineca la orele de rugăciune, dar peste zilele săptămânii nu sunt mai mult decât lumea. Oare nu sunt ei în starea de creștini „căldicei?” Oare iubește Domnul Isus pe așa unii?

Ori cât am voi să ne arătăm creștinătatea, ori cât am vorbi de frumos, oricât am ști să scriem de iscusit

despre Dumnezeu și lucrurile sfinte, toate acestea nu valorează nimic, dacă viața noastră nu am jertfit-o pe altarul Evangheliei, dacă viața noastră nu am pus-o la focul Duhului sfânt ca să omoare din ea toate vietățile, oricât de mici, ale păcatului și dacă viața noastră nu este o viață de clocot ferbinte pentru Dumnezeu și pentru cer.

Putem noi oare să spunem că suntem în clocot când inima noastră dorește după haine scumpe și când corpul nostru le îmbracă? Putem noi să spunem că suntem în clocot atunci când ne trebuie farduri pentru față, pe care Dumnezeu ne-a făcut-o destul de frumoasă? Putem noi să spunem că suntem în clocot atunci când din cauza lucrurilor pământești ne lipsim de cele cerești? Putem noi să spunem că suntem în clocot atunci când privirea noastră ni-o atrage pământul atât de tare, că nu putem vedea nici privi cerul? Nu, nu scumpii mei. Pentru că să putem fi în clocot trebuie să trăim pentru Isus. Nu mai putem să ne vedem pe noi din cauza lucrurilor pământești ne lipsim de cele cerești fiindcă noi am murit, Acela pe care îl vedem acum este Isus. Dacă am desgrota un mort, ni s'ar face rău să privim la el din mai multe puncte de vedere. La fel ni se face rău dacă am căuta să desgro-păm eul nostru (care dacă ne-am predat lui Isus a trebuit să moară) și să privim la el. Iar până când la noi se vede dreptatea noastră și nu a lui Isus, se vede ființa noastră și nu a lui etc. pînă atunci putem să fim credincioși „căldicei” cari curând sau mai târziu vor auzi glasul Domnului zicându-le: „Am să te vărs din gura Mea.”

Domnul să ne ajute să fim plini de râvnă și să ne pocăim. Amin.

Gh. Bradin

Cultul Divin

Cultul divin se împarte în două ramuri, intern și extern. Intrucât omul are corp și este o ființă care trăiește în societate, trebuie să aibe această legătură a sa cu Dumnezeu, prin virtuțile cu care este înzestrat și anume: prin rugăciune, adică prin cultul sau serviciul divin. Acest cult divin se numește intern, când legătura sufletească cu Dumnezeu, când adorarea și sentimentul omului de iubire, de cerere, de mulțumire și recunoștință sunt nevăzute, sau se petrece numai în sufletul nostru; și extern când acestea sentimente și închinăciuni sunt arătate în afară, prin semne văzute. În celea mai vechi timpuri oameni credincioși se închinau lui Dumnezeu în câmpii, pe munți înalți, de unde se părea a fi mai aproape și mai bine văzuți de Creator, fie și pentru curățenia locului; iar mai pe urmă pentru a nu fi supuși fenomenilor atmosferice își clădiră case de rugăciuni, potrivit cu mediul și scopul religios.

Tendința aceasta, de a sta omul în atârănare de o ființă prea înaltă și atot puternică, se observă la toți oamenii și în toate timpurile; deci este înăscută în sufletul omului, este ceva sădit de Dumnezeu în firea omenească, așa cum a sădit în firea animalului, instinctul de a mânca când îi este foame; de a bea când îi este sete; cum puil de abea ieșit din ghioace, caută cu clocot mâncare și apă; cum animalul alege ierburile bune de cele rele și a.

Această unire sau legătură cu Dumnezeu, omul o

primește, o simte, dar în acelaș timp, trebuie să o și voiască și să fie liberă. Dacă nu ar fi liberă și ar rezulta dintr'o neapărată nevoie sau sfortare, care ar fi atunci mărirea lui Dumnezeu? Dacă omul ar fi un rob, sau o unealtă oarbă în mâna cuiva, unde ar fi atuncia adevărata închinăciune, datorită cu dreptate lui Dumnezeu? Domnul Isus în convorbirea sa cu Samariteanca zice: „Dumnezeu astfel de închinători dorește, cari să se închine lui, — în mod liber, — în Duh și adevăr.” Ioan 4:23—24. Într'un asemenea caz nu s'ar cuveni omului, nici o răsplată pentru faptele lui bune și rele și n'ar putea zice, fericirea de care eu mă bucur, sau pedeapsa, care mi s'a aplicat, le-am meritat, ele sunt rezultatul simținelor mele.

Dacă capacitatea și închinarea omului de a fi crescut și educat în sens religios este naturală și înăscută și dacă omul trebuie să lucreze cu toate puterile sale, în direcțiunea aceasta, urmează, că nu sunt întemeiate părerile celor, cari susțin, că religia, credința și pocăința ar fi: o născocire a unor oameni, s'au s'ar datora fricei ori binefaceri. Ele nu se pot atribui născociri unor oameni, deoarece ele sunt de natură divină.

În timpurile erei vechi, la toate popoarele găsim religie. Capul familiei îndeplinea datoriile religioase cu privire la serviciile divine. Acestea se făcea în primul rând, pe munți, în câmpii și în cort, mai pe urmă în templul din Ierusalim; iar azi în orice loc, în Duh și adevăr. Dacă religia, credința și pocăința a fost și

este o necesitate, un sentiment al omenirii, căruia nu i se poate împotrivi nimeni, cum ar fi ea un produs al omului? Oare oamenii a creiat iubirea părintească, pietatea și respectul fiilor și alte sentimente ale inimii noastre?

Primitivi creștinii, prin punerea în aplicare a sentimentului religios, prin serviciile divine, L-au determinat pe Dumnezeu ai însoți cu semne, și minuni și cu Darurile Duhului Sfânt. Deci și noi prin punerea în aplicare a sentimentului religios, prin serviciile divine, fiind nelipsiți dela adunare, vom ajunge al determina pe Dumnezeu a ne binecuvânta și însoți cu aceleas daruri și binecuvântări cu care a însoțit pe primitivi credincioșii, în timpurile primitive.

Religia pusă în aplicare prin serviciile divine, îl îmbărbătează și inobilează pe credincios, îl conduce și povățuește, dela naștere și până la moarte, până când își depune corpul în pământ, din care a fost luat și sufletul în mâinile lui Dumnezeu, dela care și-a primit ființa, luându-și neapărat răsplata meritată. Ea îl îmbărbătează în toate vârstele și sub orice condiție s'ar găsi; bogat sau sărac, mare sau mic, liber sau supus, puternic sau slab, fiindu-ne neapărat trebuincioasă, ca și aerul care îl respirăm. O religie sau o familie din care lipsește serviciul divin, nu este plăcută înaintea lui Dumnezeu. Legătura noastră cu Dumnezeu

se face prin serviciile divine, pentru că atunci noi stăm de vorbă cu Dumnezeu. Un ceas petrecut în rugăciune la serviciul divin, însemnează un ceas petrecut în conversație cu Dumnezeu.

Deci, numai prin faptul că natura omului e condusă de sentimentul religios înăscut, poate duce la cunoștința lui Dumnezeu. Unde cercetarea și cunoașterea naturii nu are căldura sentimentului religios, se observă rezultate contrare, devenind omul materialist sau ateu.

Omul credincios, prin sentimentul religios, trage mari foloase; roadele sale sunt nenumărate și foarte mult binefăcătoare. Intrucât Dumnezeu este binele cel mai înalt și izvorul desăvârșirii, prin credință omul fiind pus în legătură spirituală, cu binele suprem, cu desăvârșirea și cu izvorul a toată frumusețea, urmează dela sine, că atari oameni, trebuie să se silească a trăi o viață sfântă și în bune relații cu Izvorul desăvârșirii. Dacă adunarea sau contactul cu oameni credincioși, ne folosește mult în bine, oare relațiunea cu Dumnezeu, prin îndeplinirea serviciilor divine, va rămânea ea fără rezultat?

Sentimentul religios, pus în aplicare prin serviciile divine, este acela care ajută, a iubi și a cinsti pe Dumnezeu, făcând fapte spre mărirea lui Dumnezeu. Amin.

Ioan Danciu

„Nu stingeți Duhul“

I. Tesal. 5:19.

Un lucru principal pentru o biserică creștină este, ca să fie unită, să aibe dragoste și membri ei să fie înflăcărați de puterea Duhului Sfânt. De sigur, biserica care are aceste și crește în ele, nu poate fi bântuită de certe, neînțelegeri și desbinări între frați.

Dacă noi vom căuta cu luare aminte și vom cerceta starea duhovnicească a bisericilor cărora ap. Pavel le a scris epistoale, vom vedea și ne vom putea convinge foarte ușor de felul în care unele și altele au înțeles cuvintele Domnului: „Nu stingeți Duhul.“ Și pentru aceea luăm înainte două biserici: Pe cea din Corint și pe cea din Tesalonic.

Biserica din Corint. Dacă căutam în Fapte c. 18 vom putea vedea cum s'a înființat biserica din Corint. Biserica din Corint a crescut destul de frumos numericeste, dar a fost foarte rămasă în urmă în privința sfințeniei vieții. În vremea când se găseau în ea membri cari erau pe deplin predați lui Dumnezeu, s'au găsit în ea și așa unii, cari erau de tot trupești; nu cunoșteau nici pe Dumnezeu. Din această cauză în biserica aceasta s'au produs multe lupte, multe desbinări, multe partide, multe păcate și neorânduiri, etc. Căci acolo unde sunt și oameni predați și nepredați cu totul lui Dumnezeu, acolo se produc certe și desbinări. Membrii acestei biserici au înaintat, că au ajuns a primi dela Dumnezeu prin credință, unele daruri duhovnicești dar ei nu s'au luptat ca în măsura în care cresc în daruri să crească și în roadele Duhului Sfânt. Dacă privim epistoalele pe cari le-a scris către ei ap. Pavel, vom înțelege câtă luptă a avut el cu ei.

Acolo au fost oamenii trupești. I. Cor. 3:1—3. Din cauză că erau trupești s'au produs între ei certuri și s'au făcut partide. Și atunci pentruca ap. Pavel să nu-i poată pune la punct, au căutat unii să spună că ei sunt

a lui Petru, alții a lui Apolo, alții a lui Hristos și alții au rămas să fie ai lui Pavel. Așa se întâmplă cu oamenii cei trupești. Pentru ei totdeauna lucrătorul pe care îl au nu-i bun, lor le-ar trebui altul, pe care îl văd oarecumva mai pocăit și mai înțelept. Dar dacă ajung să-l primească pe acela, atunci pe altul îl caută. Și de ce fac ei așa? Pentru că sunt oameni trupești. Nu știu care lucrător ar fi mai sfânt ca să li să dea lor, dar ei nu sunt vrednici de altceva decât de ceartă și desbinare. Acesta însă nu a fost felul de lucru al apostolilor. Pavel a rămas lucrătorul lor și i-a învățat să creadă în Hristos iar Petru sau Apolo, nu s'au băgat în lucrul lui Pavel și nu au început să-l critice către nemulțămiiții din Corint. Pavel s'a silit să trăiască o viață în cea mai mare sfințenie. Dar el a fost urât de cei ce nu au iubit sfințenia. Astăzi se vede că ne apropiem repede de „Ziua cea mare“ fiindcă nici între cei chemați să lucreze în ogorul Domnului, nu mai domnește respectul și unitatea care trebuie să domnească între lucrătorii Domnului. Cum s'ar putea să fie membri uniți și supuși atunci când careva nefiind mulțumit cu lucrătorul lui, se plânge altui lucrător, iar acesta fără ca măcar să cerceteze cele spuse lui, începe în fața acelui membru a disprețui pe tovărășul său de lucru? Aceștia sunt lucrători cari strică lucrarea Domnului și cari sting Duhul. Ei pot să fie puși în lucru de oricine, însă de Dumnezeu nu sunt puși. Căci dacă ar fi puși de Dumnezeu, atunci nu s'ar răscula împotriva fraților lor cari sunt chemați în lucrare, și să întănească în același timp pe cei răi în nesupunere.

În biserica din Corint au fost membri sgârșiți. II Cor. 11:8. Ei nu s'au interesat pentru traiul aceluia care se silea să-i țină la picioarele Domnului și au rămas foarte mulțămiiți că alți din alte locuri se interesează de traiul aceluia care le predica lor pe Hristos.

Pentru un om de cinste este o rușine ca să aibe pe cineva în lucru și să nu-l plătească decât să aștepte ca să-l plătească vecinul său. În fața lui Dumnezeu însă, acest lucru este o nedreptate și este calificat între furturile cele mai fine.

În biserica din Corint au fost membri iubitori de sine. I Cor. 4:7. Ei au ajuns să primească dela Dumnezeu daruri duhovnicești prin credință dar cu aceste daruri nu au înțeles să lucre spre mărirea lui Dumnezeu și la timpul potrivit, decât au lucrat pentruca să se arate pe ei și persoana lor. Ap. Pavel s'a văzut nevoit a combate felul lor de lucrare și în această privință.

Mulți sunt cari cred că ap. Pavel a combătut unele daruri și le-a desconsiderat arătându-le ca nefolositoare, dar aceasta credință este una dintre cele mai rătăcite. Pentrucă ap. Pavel nu a combătut darurile duhovnicești decât felul în care au fost întrebuințate de credincioșii din Corint. El a voit ca toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială. Pe aceia cari încrezându-se în ei înșiși au început a lucra pentru a fi admirați și laudați de alții, Pavel îi întreabă: „Căci cine te face deosebit?” Ceea ce înseamnă că dela Dumnezeu ți-a dat un dar oarecare, nu ți l-a dat pentruca să te faci deosebit de alți credincioși, pentrucă El nu are în vedere fața omului. „Și ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit?” Care este acel lucru care a răsărit din tine sau din corpul tău? Care este darul duhovnicesc pe care nu l-ai primit fiindcă s'a născut din tine? „Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” Dacă l-ai primit dela El și nimic nu ai dela tine, de ce te lauzi, de ce cauți să te mândrești și de ce te înalți, ca și cum tu ești mai bun ca alții și darul a izvorât din bunătatea ta și nu din harul lui Dumnezeu.

De sigur, oamenii învățați să lucre de capul lor, aceia cari nu respectă pe nimeni și nimic decât numai persoana lor, aceia cari voiesc să își arate creștinătatea pe daruri și nu pe roade, ei vor fi strigat în gura mare că ap. Pavel le stinge Duhul prin felul cum a regulat întrebuințarea darurilor duhovnicești în biserică. Pentrucă sunt și astăzi oameni cari cred că atunci când lucrează prin ei un dar oarecare, au rămas în bune legături cu Dumnezeu, chiar dacă mai înainte au păcătuit. De pildă: O femeie se întâlnește cu alta către care începe a minți asupra alteia. Când se duce la ora de rugăciune, aceasta începe a vorbi în limbi și rămâne foarte mulțumită că Dumnezeu e tot cu ea. Sermana femeie nenorocită, ea nu știe că tatăl minciunei este diavolul și cu el Dumnezeu nu se poate împăca niciodată. Ioan 8:44. Un alt caz: Un frate să roagă pentru un îndrăcit. Dracul a ieșit. În urma acestei lucrări acela la a cărui rugăciune a ieșit, devine un mândru. Dracul a ieșit și l-a amăgit pe el să fie mândru. El începe a se arata pe sine și nu a arăta pe Hristos, un astfel de om se crede în bune raporturi cu Dumnezeu. El sermanul nu știe că dracul a ieșit prin credință și credința face minuni, dar când lângă credință nu-i pusă faptă bună, ea nu are preț în fața lui Dumnezeu. Iacob c. 2.

Noi nu găsim nici un cuvânt care să ne arate că ap. Pavel le-ar fi zis Corintenilor că darurile lor nu sunt bune, că nu sunt dela Domnul și nici dela Duhul Sfânt. Ceea ce găsim este una: el a voit să facă regulă în Biserică cu privire la întrebuințarea darurilor. El nu a voit să reguleze pe Duhul Sfânt, fiindcă el, Pavel a fost regulat de Duhul Sfânt, ci ceea ce a voit Pavel

a fost ca să fie lăsată lucrarea Duhului curată fără amestecul firei omului. A voit prin urmare să înlăture lucrarea și voința omului, ca să rămână curată lucrarea și voința Duhului Sfânt. Pentrucă lucrarea și voința omului, aduce după sine necuviință și neorânduială. „Și Dumnezeu nu este Dumnezeuul neorânduiei.”

Dacă privim astăzi la bisericile cari nu au înțeles să se supună regălele arătate de sfântul apostol, le vedem pe unele prăbușite de tot iar pe altele abea stând. Bisericile cari dela început au iubit rânduiala, au avut progres și îl au până și în ziua de azi. Ele au crescut mai încet dar cu membri mai sănătoși, și ei stau. Pe când celelalte au crescut repede, dar repede s'au și ruinat. Unde sunt astăzi cei ce strigau odată să nu li se stângă Duhul? Unde sunt cei ce ziceau că ei lasă pe Domnul să lucreze? etc. etc. S'au dus în lume.

Din toate cele de mai sus, am putut să ajungem a înțelege că o purtare fără rânduială, că nesupunerea, cearta, desbinarea, partidurile, etc. toate aceste sunt lucruri cari sting Duhul. Ap. Pavel zice: „Nu stingeti Duhul.” El însă nu a înțeles când a zis aceste vorbe, că pentru ca să stingi Duhul cuiva, trebuie să lași să umble de capu lui, să facă ce vrea, să lucre cum vrea, etc. El a voit ca în Biserică lui Dumnezeu să fie o unire și dragoste între membri, el a voit ca să domnească în ea o bună cuviință și o rânduială așa încât cel ce o cercetează să rămână pătruns și să poată spune: „în adevăr cu acești oameni e Dumnezeu.” Aceia care atunci când i se pune înainte regula și rânduiala lăsată de Domnul și de apostolii Săi, în loc să o primească și să se supună săi mânie și începe a afirma că îi stingi Duhul, acela nu este un membru sănătos. El poate să aibe zel, dar să fie lipsit de pricepere. Pentrucă dacă altuia nu-i este dat voie să-i stingă Duhul, atunci el trebuie să știe că nici lui nu-i este dat voie a stinge Duhul altora, și prin lucrări necuviincioase și fără rânduială, nu se aprinde Duhul ci mai degrabă să stinge. Deci fiecare să nu treacă peste „ce este scris.” I Cor. 4:6.

Biserica din Tesalonic. Biserica din Tesalonic a stat la nivelul cel mai înalt al chemării creștine. Faptul că această Biserică a stat în unitate și a mers crescând în lucrurile duhovnicești, a fost, pentrucă a avut dragoste. Ap. Pavel le scrie: „Cât despre dragostea de frați, n'aveți nevoie să vă scriem, căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții, și iubiți în adevăr pe toți frații, cari sunt în toată Macedonia. Dar vă îndemnăm fraților, să sporiiți tot mai mult în ea.” I Tesal. 4:9—10.

Ce mare deosebire între biserică aceasta și cea din Corint. În vremea când acolo găsim ceartă, desbinări și neînțelegeri, aici găsim dragostea frățască. Biserica din Tesalonic, și-a înțeles rostul ei ascultând de cuvintele Domnului Isus care a zis: „Vă dau o poruncă nouă, să vă iubiți unii pe alții; cum v'am iubit Eu, așa și voi să vă iubiți unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Ioan 13:34—35.

Acolo unde domnește dragostea, domnește și supunerea, unirea, respectul, bunăcuviința și rânduiala. Dragostea este „legătura desăvârșirii” Colos. 3:14 de aceea unde domnește ea, toți credincioșii sunt legați unul de altul cu această legătură. Acolo nu pot fi împotriviri, acolo nu pot fi nesupuneri, acolo nu poate fi ceartă și acolo nu pot fi partide. Acolo se revărsa binecuvântarea lui Dumnezeu peste credincioși.

Nu știu în ce măsură s'au lucrat darurile duhovni-

cești în biserica din Tesalonic, fiindcă nu găsim scris; știm însă că ele s'au lucrat, căci Evanghelia pe care le-a propovăduit-o Pavel, nu a fost numai în vorbe, decât și în puterea Duhului Sfânt. I Tesal. 1:5. Ceea ce noi știm din cele scrise e aceea că, acești Tesaloniceni au fost mai predați lui Dumnezeu decât Corinteni, ei s'au luptat ca să aibe între ei roadele Duhului Sfânt și au umat pe „o cale reșpus mai bună,” pe care a arătat-o Pavel Corinteniilor. I Cor. 12:31.

Scumpii mei frați și surori! Să ne cercetăm, să ne examinăm pe noi și starea noastră și să vedem pe care dintre aceste două biserici le urmăm noi. Urmăm pe cea din Tesalonic? sau urmăm pe cea din Corint? Nu e nevoie să ne spună nimenea altul pe care o urmăm că aceasta se vede din purtările noastre, și dacă suntem oameni sinceri față de sufletul nostru, nu ne este dat voie să-l înșelăm, spunându-i că suntem oameni duhovnicești, pe când în realitate suntem trupești. Starea noastră duhovnicească nu se arată numai pe darurile duhovnicești, decât ea să arată pe roadele Duhului Sfânt. Corinteni au avut daruri duhovnicești, și le-au râvnit, cu toate aceste ap. Pavel nu-i clasează în rândul oamenilor duhovnicești, decât în a celor trupești, fiindcă în vremea când râvneau după daruri, nu râvneau și după roade ci trăiau în ceartă. I Cor. 3:3—4. etc. Ce au lăsat Corinteni afară? Tocmai aceea ce au îmbrățișat cu multă căldură Tesaloniceni; dragostea. De aceea ap. Pavel le zice Corinteniilor: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești...” I Cor. 14:1. †

Cuvintele aceste, astăzi ne sună nouă. Noi dacă voim

să stăm în harul lui Dumnezeu, noi dacă voim să nu ne conformăm cu lumea, noi dacă voim să fim feriți de osânda celor ce lucrează în Numele Domnului fără a avea roadele Duhului Sfânt, atunci trebuie să ne dăm toată silința și mai întâi să urmărim dragostea. Să nu facem întors după cum ne învață ap. Pavel. Să nu râvnim mai întâi darurile duhovnicești și apoi să urmărim dragostea, fiindcă așa ceva nu place lui Dumnezeu și nici nu se poate. Biserica din Corint, ne servește de mare învățătură. Ei deși au râvnit după daruri duhovnicești, nu le-au putut avea spre onoarea și mărirea lui Dumnezeu, fiindcă erau lipsiți de dragoste frățească. Pentru că numai atunci darul poate fi spre onoarea lui Dumnezeu, când este pus în lucrare de Duhul dragostei. In caz contrar, darul nu numai că nu are preț în fața lui Dumnezeu, decât pus în funcție, aduce multă durere și întristare. Ap. Pavel s'a văzut nevoit să vorbească Corinteniilor atât despre daruri cât și despre dragoste și a pus dragostea între cele două capitole în cari le-a vorbit despre daruri în așa fel, după cum rotarul iscusit a pus osia în mijlocul roatei pentru că ea să se învârtă bine. După cum o roată care nu se învârtă împrejurul unei osii, nu poate funcționa, tot la fel nu poate nici un dar, care nu se învârtă în dragoste sau care nu are în el dragostea.

Rog pe Domnul să ne ajute ca aprinși în Duhul Lui, să putem urmări dragostea și apoi să râvnim darurilor duhovnicești, avându-le și pe unele și pe altele spre onoarea lui Dumnezeu și pentru zidirea suflătească a bisericii lui Hristos. Amin.

Gh. Bradin

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Rămâi în Domnul

Aceste cuvinte cari răsuna încă în vechime, au fost adresate Dumnezeului atotstăpânitor de către împăratul David. Dacă acest David, care nu știa cum știm noi acum, despre Jerfa de pe Golgota sau spălarea cu sângele Domnului de orice păcat și alte multe lucruri pe cari le dobândim acum prin harul Domnului Isus, striga așa și căuta adăpost la Domnul, cu cât mai mult trebuie să alergăm la El noi cari am văzut atât de bine dragostea lui Dumnezeu față de noi. Rom. 5:8 Ioan 3:16. I Ioan 3:16.

Dorința sufletului și a inimei mele este, să arăt în acest articol, atât cât Domnul Isus mă va ajuta, cum trebuie să ne ascundem în acest „adăpost,” cum trebuie să-l prețuim și cari sunt consecințele pe cari le trag aceia cari nu fac așa cum a învățat El. Nu măi vorbim de acei acari trec nepăsători și nu cred nici nu înțeleg sau mai bine zis nu vor să înțeleagă că numai în El este scăparea și caută să se adăpostească în podoaba și măreția lumii acesteia. Noi luăm înainte numai pe aceia cari încrezându-se în bunătatea și puterea scumpului nostru Mântuitor, au alergat la El, dar au fost nestatornici și n'au rămas în El, Pentru lămurirea mai ușoară a acestui lucru, luăm de pildă această mică istorie:

Pe un munte era o frumoasă pășune unde adesea pășteau căprioare sălbatice. Intr'o zi pe când o familie de căprioare păștea liniștită, se auzi un șgomot și animalele simțind pericolul, în spaima mare au început să fugă căutând adăpost. În apropiere era o tufă

„Tu ești stânca mea... cetățuia mea...”

Tu ești adăpostul meu.” Psalm. 31:2—5.

dar lor li s'a părut prea mică și prea săracă în frunze ca să-i ascundă și astfel au alergat la niște copaci frumoși și s'au ascuns acolo. Dar puiul lor a preferat mai bine să rămână în tufișul sărac la vedere, de care am vorbit. Intr'adevăr, pe coasta muntelui au apărut niște vânători, cari auzind tropotul, au înțeles că vânatul trebuie să fie pe acolo și se uitau cam unde să fie căprioarele. Numai decât atenția lor o atrăseseră frumoșii copaci și se îndreptară acolo; trecând pe lângă tufișul în care era ascuns puiul nostru, ei nici n'au bănuț că și acolo poate să fie ceva. Și când ajung la copacii frumoși, deodată au zărit ce căutau, au început să tragă și au omorât căprioarele nechibzuite. Puiul nostru stătea bine, pitit și aștepta să treacă vânătorii ca să iasă și el. Însă ei zăboviră și puiul se plictisise stând acolo, ba i s'a făcut și foame, s'a uitat împrejur și constată că locul acela poate să-i servească nu numai de ascunzătoare, dar și pentru o bună pășune, și neluând seama de pericolul care îl amenință, a ieșit din adăpostul său și a început să mănânce iarba în jurul tufișului, ba chiar a început să rupă din frunzele arbustului care numai ce l-a ferit de ochii dușmanilor, scăpându-l dela moarte. În timpul acela vânătorii se întorceau și cu toate că el se ascunsese înapoi, totuși când au trecut, vânătorii au observat că iarba și frunzele sunt pe alocurea mâncate; lucrul imediat l-au observat împușcându-l pe loc. Așa a pătât acesta li s'a părut suspect, au început să caute și puiul de căprioară care n'a rămas ascuns până la urmă

și care a fost așa de nerecunoscător față de aceea ascunzătoare care-l salvă odinioară.

Astfel sunt unii așa ziși credincioși, cari fiind în lume sunt fugăriți de acel vânător căruia i se zice „Satan“ și care dela început și până în zilele noastre vânează după sufletele omenești. Intre acești credincioși, sunt unii cari nu aleargă după lucrurile pieritoare ale lumii acesteia, nu-și găsesc plăcerea în ele, ci au crezut așa după cum am spus la început, în adevăratul Mesia. Dar după puțin timp se plictisesc și ies din El, ba chiar încep să folosească ascunzătoarea, aceea în care odinioară își căutau mântuirea, pentru alte scopuri: unii pentru câștig, alții pentru ca să se înalțe și alții pentru alte scopuri josnice și mârșave. Ei pătesc la fel ca iedul din istorioara noastră. Deci aceia cari voiesc să găsească adevăratul adăpost în Domnul Isus și să nu fie biruiți și împușcați de sus

numitul „vânător“, trebuie să se ascundă în Domnul fără să aibe vreun alt scop, decât mântuirea sufletului lor și al altora și să rămână în El, tot timpul. Împăratul David în Psalm 61 v. 4 spune că vrea să alerge la adăpostul aripelor Domnului și acolo să rămână pe vecie.

Însuși Mântuitorul nostru ne spune să rămânem în El și că despărțiți de El nu vom putea face nimic. Ioan 15:4—6. Și ce trebuie să facem ca să rămânem în El? Cercetând „Cuvântul“ aflăm că dacă vrem să fim în Domnul, trebuie să trăim așa, cum a trăit El, I Ioan 2:6.

Și acum să ne rugăm Domnului nostru să ne ajute ca să venim cât mai aproape de El, cu toată sinceritatea, fără vreun interes pământesc, decât mântuirea sufletelor noastre și slava lui Dumnezeu și să rămânem în El atât timp cât spune Mat. 24—13 și Marcu 13:13.

Z. S.

„In Numele Domnului“

Samuil 17:45.

Cuvintele din textul nostru sunt cuvintele pe cari tânărul David, le-a rostit cu frică și temere de Dumnezeu, atunci când a stat față în față cu uriașul Goliat.

Cred că ne este bine cunoscută tuturor această istorioară a sfintei Scripturi, în care este descrisă lupta care s'a dat între David și Goliat. Dar oricât de cunoscută ne-ar fi, noi vom putea trage din cercetarea ei, frumoase și bogate învățături pentru sufletul nostru.

Cine era Goliat? Goliat era uriașul filistean înarmat din creștet până în tălpi, care încrezându-se în puterea și armele sale minunate, a început a disprețui poporul lui Dumnezeu, a început a disprețui pe Dumnezeuul acestui popor, cugetându-se în sine că nu va putea fi biruit.

Cine era David? David era tinerul nedeprins să mănuiască o armă, neînvățat cu armele de resbel, mic și slab în asemănare cu Goliat. Ca păstor a învățat arta de a ști lovi foarte bine cu praștia, și în urma oilor a învățat frica de Domnul.

Iată că acești doi oameni stau față în față gata să-și măsoare puterile. Privindu-i pe dinafară, am găsi o mare nepotrivire între ei. Deoparte un om uriaș, dedat resbelului, îmbrăcat în cea mai perfectă armatură de pe acele vremuri, de altă parte un tiner mic și slab, fără scut și pavază, fără îmbrăcăminte de aramă, numai cu opraștie merge să întâmpine pe cel ce vine asupra lui cu lance. Toți cei care au privit așezat lucru au crezut că desigur David are să fie răpus. Acest lucru a fost crezut de frații lui David și chiar de însuși Goliat. Dar iată că Goliat cade învins și mort iar David este biruitor. Și pentru ce? Pentru că a mers asupra filisteanului „în Numele Domnului.“ „Căci biruința este a Domnului.“ v. 47.

Scumpii mei frați și surori! După acelaș exemplu, noi avem astăzi să ducem o luptă grozavă împotriva unui uriaș numit: diavolul și satana. Acest uriaș este înarmat cu tot armamentul modern. El dispune de violenții, de minciuni, de fătărie, de hule, etc., etc. Și noi nu putem să mergem asupra lui cu nici una din aceste arme. După cum David ca să poată învinge avea lipsă de o praștie și o piatră, tot astfel avem și noi lipsă de lepădarea de noi înșine și de cruce. Dar David nu putea fi biruitor dacă nu mănua praștia și piatra în Numele Domnului. Tot la fel noi nu

putem birui pe vrăjmaș dacă nu mănuiim sau purtăm crucea și lepădarea de noi înșine în Numele Domnului. Noi trebuie să învățăm că numai atunci ne este asigurată biruința, numai atunci putem triumfa peste puterea vrăjmașului, când ne luptăm în Numele Domnului. David nu s'a putut lupta cu Goliat îmbrăcat în uniformă lui Saul, căci ar fi fost învins de Goliat. Și noi nu ne putem lupta împotriva vrăjmașului nostru îmbrăcați în felul lumii, căci de sigur el ne biruește atunci.

Ap. Pavel ne învață zicând: „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțamiți prin El, lui Dumnezeu Tatăl.“ Colos. 3:17. Dacă noi facem totul în „Numele Domnului Isus,“ atunci mai înainte de a face lucrul, îl întrebăm pe El, dacă este voia Lui să-l facem. Astfel de pildă: Auzim o vorbă de ocară și atunci întrebăm pe Domnul, dacă este voia Lui ca noi să o întoarcem tot prin vorbă de ocară. Ori s'a întâmplat că am căzut odată la o nenorocire și nu am fost ajutați și atunci când altul a căzut întrebăm pe Domnul, dacă este voia Lui ca să nu-l ajutăm nici noi. Să băgăm însă bine de seamă că între armele de luptă ale lui David și între ale lui Goliat, a fost o mare deosebire. Așa trebuie să fie și între armele noastre și între ale vrăjmașului. Sf. Scriptură ne învață pe noi să nu întoarcem rău pentru rău și nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, mai bine să binecuvântăm.

Lepădându-ne de noi înșine și purtând crucea în Numele Domnului Isus, dăm vrăjmașului cea mai puternică lovitură; îi dăm lovitura mortală. Biruința noastră în Domnul Isus, ne lucrează o bucurie lăuntrică, face bucurie celor temători de Dumnezeu, se bucură de ea îngerii în ceruri, dar în acelaș timp pune pe fugă armata diavolului (fătăria, minciuna, lingușirea, crima, etc.)

Scumpe suflete, spunemi în al cui nume te lupti și cu ce arme și am să-ți spun dacă biruiești sau vei fi biruit.

Eu rog pe Domnul să ajute tuturor celor ce vor citi acest articol, ca desbrăcați de sine, purtând crucea și îmbrăcați în Domnul Isus făcând totul în „Numele Lui“ să poată fi biruitori. Amin.

U. M.

Lucrarea Harului Divin

Tit. 2:11—12.

Una dintre cele mai binecuvântate, mai fericite și mai mărețe, este, lucrarea harului lui Dumnezeu în inima omului. Și pentru că iubiiții noștri cititori să poată lua cunoștință despre această lucrare, voi scri despre ea în măsura în care Domnul a luminat mintea mea prin Duhul Lui Cel Sfânt ca să o pot înțelege.

Ce este harul? Harul este mila sau bunătatea lui Dumnezeu pe care o păstrează față de sufletul păcătos și cu care El lucrează pentru aducerea aceluși suflet la mântuire. Dumnezeu nu a voit a omori fără milă pe sermanul păcătos atunci când a comis păcatul, decât a lucrat cu multă răbdare și dragoste și prin Fiul Său Isus Hristos, a revărsat harul asupra tuturor păcătoșilor, dându-le posibilitatea să se întoarcă la El și să scape de „mânia viitoare.“ „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat.“ Nu toți oamenii însă îl cunosc, pentru că nu toți voiesc să-l cunoască.

De câte ori s'a întâmplat că atunci când nu cunoaștem pe Dumnezeu, atunci când îl jigneam prin umblările și faptele noastre, atunci când vrăjmașul sufletului nostru, căuta să ne ruineze pentru totdeauna, atunci era ceva care ne scăpa din cele mai mari pericole. Mulți oameni înainte de a se întoarce către Dumnezeu, au fost atât de răi, încât numai o minune dumnezeiască a fost aceea care i-a scăpat de la moarte, și totuș aceasta a fost o lucrare a harului pe care ei n'au cunoscut-o atunci, dar au cunoscut-o după ce au venit la mântuire. Și ea i-a făcut pe ei să fie cu atât mai credincioși.

Nu toți oamenii ajung să fie mântuiți, fiindcă nu toți primesc harul lui Dumnezeu. Omul îl primește atunci când stă în fața primejdiei. Atunci când cineva stă gata să îi răpească viața și Dumnezeu îl scapă, omul se bucură. Atunci când este secetă și plouă peste țarina sa, omul iarăși se bucură. În asemenea condițiuni el ar primi și primește harul sau bunătatea lui Dumnezeu. Dar atunci când acest har caută să-l învețe ca s'o rupă cu păgânătatea, să nu mai trăiască cum trăiesc păgânii, s'o rupă cu poftele cele lumești, și să trăiască în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, atunci omul, abize mai bine de harul lui Dumnezeu, decât de viața lui lumească și fără Dumnezeu. Și după ce Domnul caută a-l trezi în mai multe rânduri, îl lasă în pace dacă nu vrea să se trezească; îl lasă să se conducă după pornirile inimii sale. Rom. 1:24. II Tesal. 2:11—12.

Când însă un suflet este păstrat de Dumnezeu pentru mântuire, nimic nu-l împiedică pe Dumnezeu a desfășura lucrarea harului Său prin Isus Domnul în inima aceluși suflet. Inima unui om neîntors către Dumnezeu, este tare ca piatra; prima lucrare a harului, este ca să înnoaie această inimă de piatră. În acest scop harul are la îndemână unele instrumente cu cari lucrează și cu cari face operația inimii. O operație trupească provoacă dureri, dar dacă cel ce are nevoie de ea nu se supune ei, fiindcă n'ar vrea să sufere dureri, el moare negreșit. Tot la fel, acela care nu se supune operației duhovnicești, moare otrăvit de păcat. Instrumentele cu cari lucrează harul ca să facă operația inimii, sunt: boalele, pagubele și alte lucruri de natura aceasta cari răpesc bucuriile lumești. Inima în care aceste taie, se înnoaie negreșit și se face po-

trivită pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu. Câte suflete sunt cari măresc pe Dumnezeu fiindcă viața lor duhovnicească de astăzi, o au numai datorită faptului că au trecut prin oarecari dureri și lucruri de umilință. Omul cel mare și voinic, nu cunoaște pe Dumnezeu și atunci ajunge bolnav greu, nu mai are bucurie, nu se mai simte în putere, ajunge în lipsă, familia începe să sufere și atunci inima lui de piatră începe a se înmuia; el recunoaște și crede că este cineva mai mare și mai tare decât dânsul și începe a striga la Acela cu lacrimi după ajutor. Dincolo vedem o familie care o duce foarte bine, nu au decât un singur copil. La acesta se uită cu toată dragostea, în el și-au pus toată nădejdea și bucuria, toate îi fac ce ce e și iată când el este mare și le-ar fi de ajutor, Dumnezeu îi trage suflarea. Părinții lui cari nu aveau timp să meargă să asculte și să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu fiindcă trebuia să se țină cu ochii după copil, acum se frâng de durere și inima lor începe a se înmuia. O altă familie luptă din toate puterile ca să se îmbogățească, indiferent cum vin câștigurile, dar vrea să vină. Și acolo odată moare vita, altă dată nu rodește țarina, altă dată are pierdere în afaceri, etc. Și oamenii recunosc că este o putere care li se împotrivesc. Un copil are tată bețiv care nu se îngrijește de familie. Copilul o duce greu și din această cauză nu simte bucurie în lume. El însă învață dela tatăl său, să nu facă și el așa când va fi mare. Să nu-și prade venitul, să nu-și spargă familia și să nu și-o neglijeze. El știe că numai în tovărășia unei femei care înțelege și simte ca și el poate face acest lucru și pentru aceea când se căsătorește, caută fată pocăită. Pentru toți cei descriși mai sus, lucrarea harului pentru mântuirea lor, a fost grea, dar ei se bucură că sunt mântuiți.

După ce inima a ajuns a se înmuia în felul acesta, harul lui Dumnezeu o aduce la pocăință. Rom. 2:4. Harul lui Dumnezeu, face posibilitate persoanei ca să meargă acolo unde se vestește Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu, găsește o inimă moale în care se poate sădi. Iacob. 1:21. Pentru că numai o inimă înmuiață de harul lui Dumnezeu este gata și poate primi Cuvântul. Numai ea este asemenea pământului care sughe apa în el. O inimă neînmuiată de har, este asemenea unei pietre pe care oricâtă apă curge, nu intră în ea.

După ce Cuvântul intră în inimă, începe a încredința pe om, că este un păcătos pierdut, că nu este pentru el nici o nădejde de scăpare afară de Jertfa Mântuitorului depusă la Golgota. Aceste cuvinte să poate ca omul să le fi auzit și mai înainte, dar nu le-a putut crede fiindcă inima nu i-a fost lucrată și înmuiață de harul lui Dumnezeu. Dar oare cum după ce în inimă a început să lucreze Cuvântul, harul și-a terminat lucrarea? Nu, fiindcă lucrarea harului ține în toată viața credinciosului. De acum înainte harul devine pentru credincios asemenea apei despre care scrie Ezechiel în c. 47:2—5. Nu la oricare măsurătoare omul a stat la fel în apă; la prima măsurătoare a ajuns în apă până la glesne, la a doua până la genunchi, la a treia până la șolduri, și la a patra, apa a dat peste el. Lucrul acesta ne arată că nu toți copiii lui Dumnezeu înnoată numai în harul lui. Noi ne mirăm și ne întrebăm: Cum se poate că nu toți cei ce urmează Domnului să

fie unul ca și altul de credincioși? Ei însă sunt credincioși în măsura în care s'au afundat în harul lui Dumnezeu. Când cineva este afundat de tot în har, satana nu-l poate lovi și nici lua la țintă. Dacă ne aducem aminte când odată ap. Pavel a voit să iasă din acest har, imediat satan a fost prezent să-l lovească, iar Domnul i-a grăit: „Harul Meu îți este de ajuns.” Deci să ne fie de știut că, în măsura în care suntem și rămânem în harul Domnului, în aceea măsură suntem și putem fi pocăiți. Oricât am vrea să facem pe „pocăiți”, dacă nu ne afundă cu totul în harul Domnului, nu putem, fiindcă satan are loc de a ne lovi și segeta în partea rămasă afară din har.

Dela har se poate face abatere. Evrei 12:15. De aceea credincioșii sunt îndemnați ca să vegheze unii asupra altora ca nu cumva careva să se abată dela har. Și care este semnul că cineva s'a abătut dela har? Persoana abătută dela har, poate fi observată foarte ușor, fiindcă apucă a crește din firea ei iarăș, lăstarii de amărăciune. Rădăcinile de amărăciune nu au fost scoase și înlăturate cu totul la primirea Cuvântului, și acum aceste rădăcini, au apucat să dea iarăș. Lăstarii de amărăciune crescute din astfel de rădăcini, nu sunt și nici nu pot fi alții decât faptele în cari persoana a trăit, petrecut și în cari și-a găsit plăcerea mai înainte de a veni la mântuire. Ceea ce e mai dureros, a aceea, că acești lăstari de amărăciune rodesc, dar roa-

dele lor nu servesc la altceva decât la întinarea unora dintre credincioși și la tulburarea altora. Deci până când cineva stă în har, nu poate rodi astfel de roade fiindcă primește învățătura harului. Tit. 2:11—12.

Harul poate fi primit în zădar. II Cor. 6:1 Omul asupra căruia s'a revărsat harul, să nu se lase călăuzit de el, să nu primească învățătura dela el și să nu-l prețuiască. Câți credincioși sunt cari zădărnicesc lucrarea harului atât în inima lor cât și într'a altora. Ei se aseamănă cu pământul despre care ne vorbește ap. Pavel în Evrei 6:8, care în loc să aducă iarbă de trebuință acelorora pentru cari se lucrează, el aduce — în urma ploaiei pe care o primește — spini și ciulini. Pentru ce cade ploaia pe un astfel de pământ? Pentru ce să aducă din sine spini și ciulini? Pentru ce cade harul lui Dumnezeu asupra unui suflet? Ca să aducă înainte faptele corpului din Galat. 5:19—21?

Ferice de sufletul care a primit harul, care stă în el, care primește învățătura lui și care trăiește așa cum îl învață el. Prin har să poate primi Cuvântul și orice dar dumnezeesc, prin har să poate crede, prin har se poate purta crucea și tot ce suntem și putem fi în viață de creștin, numai prin har suntem I Cor. 15:10.

Domnul să ne ajute ca în întreaga noastră viață să ne lăsăm învățați și călăuziți de harul Lui și să nu facem niciodată abatere dela el.

U. M.

Oameni uituci

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Iacob 1:25, II Petru 1:9

Dacă vom cerceta cuvintele din texturile acestui articol, vom vedea că atât ap. Iacob cât și ap. Petru ne vorbesc despre unii oameni cari după ce au venit să urmeze Domnului, devin uituci; ei uită datorința lor de creștini se incurcă în alte lucruri, pentru că curând ori mai târziu să dispară din rândurile credincioșilor.

Ap. Iacob ne vorbește despre creștinii uituci atunci când este vorba de a rămânea și îndeplini cele ce învață „Legea cea desăvârșită a slobozeniei.” Se întâmplă foarte adesea între creștini, să-și uite datorințele lor creștinești dar să țină foarte bine minte pe acele pe cari Cuvântul lui Dumnezeu pretinde dela ei să le uite. De câte ori să întâmplă că creștinul să vadă pe câte un semen de al său nenorocit și lipsit de hrană și îmbrăcăminte, să simtă în inima sa că are o datorință de al ajuta pe unul ca acesta, dar după ce s'a îndepărtat dela el, a și uitat starea în care l-a văzut; sau l-a uitat cu totul. Acelaș creștin însă, să țină foarte bine minte atunci când cineva i-a greșit lui, pe un asemenea să-l aibe necurmat în vedere și să nu-l poată uita.

Se poate ca creștinul să nu poarte dușmănie sau ură pe nimenea, să fie privit în rândurile credincioșilor ca un om pacinic și care iartă când îi greșesc alții, dar Dumnezeu să-l pună în rândurile creștinilor uituci.

De câte ori se întâmplă cu creștinul că este legat mai mult de lucrurile pământești decât de cele cerești? Se întâmplă cu el sermanul că uneori atât de mult s'a cufundat în cele pământești, că a și uitat că este o seară când el trebuie să meargă la rugăciune. Dincolo o femeie numită „creștină” lipsește dela ora de rugăciune fiindcă trebuie să gătească mâncarea. Alții dincolo lipsesc fiindcă în timpul rugăciunii ei sunt obosiți și s'ar odihni puțin, etc. Atari credincioși sunt arătați

de ap. Iacob în c. 1 v. 25. Ei nu pot să stujească pe Dumnezeu din toată inima, fiindcă au inima atrasă și spre cele pământești și după cum am mai zis mai sus, încurcându-se în acele, uită de faptele creștinești pe cari ar trebui să le facă. Ei sunt ascultători, ei pot să plângă la rugăciune și la predică, dar ei sunt ascultători uituci, fiindcă sunt legați prea mult de pământ. Nu numai acela este un ascultător uituc care nu ține minte ce s'a predicat, decât și acela care nu ține minte să facă fapte bune. Ba încă, acest din urmă este mai condamnat în fața lui Dumnezeu decât celalt, fiindcă acela poate să fie slab la memorie dar să facă fapte bune, dar acesta uită să facă fapte bune, și el în lucrarea lui nu poate fi fericit.

Mai vrednici de plâns decât aceștia sunt cei descriși de ap. Petru în a II ep. cop. 1:9. Aceștia sunt oameni cari s'au tăvălit odinioară în noroiul lumii. Ei au luat parte la toate lucrurile stricate din lume. Ei trebuia să sfârșească viața aceasta în temniță sau în mormânt; fie omorâți de alții, fie sinucigându-se ei singuri. Și din așa o stare, Domnul Isus i-a chemat la mântuire. Ei au venit și s'au bucurat foarte mult de pacea pe care au găsit-o în Isus, dar nu le-a plăcut creșterea în fapte bune. În timpul când li se spunea că trebuie să crească în fapte bune, ei priveau cu un ochi iarăș în lume, pentru că apoi să-l întoarcă acolo și pe celalt. Ochii lor s'au închis ca să nu mai vadă cerul, să nu mai vadă făgăduințele lui Dumnezeu și să nu mai vadă crucea lui Hristos. Ei au uitat de ce fel de păcate au fost curățiți. Ei nu pot să vadă pe „Învățătorul” mai mult decât pe unul care i-a adus din lume și din păcate mari și negre în Biserica Sa, pentru că să le purifice viața, să-i mai moralizeze nițel și apoi iarăși să-i

trimită în lume pentru că să-și poată ajunge oarecari scopuri lumești, pe cari înainte nu le-ar fi putut ajunge cu nici un chip. Au recunoscut pe Hristos numai atât, până ce i-a scos din groapa cu noroi și i-a spălat, dar atunci când a trebuit să-L recunoască în fața lumii, au abzis de El, fiindcă după ce s'au văzut puțin mai albi, au crezut că nu le șade bine a fi prieteni cu Hristos Cel umilit și disprețuit de lume.

Femeia păcătoasă din Evanghelie, căreia i s'a iertat mult, a iubit mult. Luca 7:47. Așa ar trebui să se poarte toți aceia cari știu starea lor în care s'au găsit. Sunt multe suflete cari după ce au ajuns a cunoaște pe

Domnul, când s'au gândit la trecutul lor păcătos, i-a apucat groaza, și nu au avut cuvinte din destul a lăuda și mări pe Domnul și a-I mulțumi pentru că i-a mântuit și i-a făcut fericiți chiar și aici în lume. S'au găsit însă pe timpul apostolilor, și durere că se găsesc și astăzi, oameni uituci, cari uită starea în care să găseau, uită cât de mult i-a nenorocit păcatul și să întorc iarăși la el. Și oare pentru ce au fost ei odată la Domnul? Pentru că în ziua din urmă, să fie mult bătuți. Aliluia și lui Dumnezeu slavă! Amin.

C. D.

Lecțiuni Biblice

G A L E N D A R S A P T A M A N A L

Luni în 31 Aug. Mergerea la Neamuri. Fapte 13:44-52.
 Mar. „ 1 Sep. Prigonirea pentru Evanghelie. Fapte 14:1-7.
 Mer. „ 2 „ Ologul la Listra. Fapte 14:8-20.
 Joi „ 3 „ Statornicia în Evanghelie. Fapte 14:21-28.
 Vin. „ 4 „ Indreptarea prin credință. Rom. 9:25-33,
 Sâm. „ 5 „ Chemarea generală. Apoc. 22:16-17.
Duminecă în 6 Sept. Mergerea la neamuri. Fapte 13:13 până la 14:28. Rom. 10:8-16.

Cuv. aur. Fapte 13:47.

Cuvânt Adevărat. Unde creștinismul își face loc, religiile păgâne trebuie să cadă.

Sumarul Lecțiunei. Introducerea. Lecțiunea noastră ne arată cum a luat ființă lucrul Domnului în Antiohia și în alte părți. Pavel a propovăduit cu multă putere credința în Isus și la propovăduirea lui, au crezut o mulțime de Iudei și proseliți. Lucrul acesta a întărit pe Iudei împotriva lui și a tovarășilor lui, astfel că el s'a depărtat dela dânsii îndreptându-se către Neamuri.

Pățania din Listra. Sf. Scriptură ne spune că în Listra se găsea un om olog din naștere, care nu umblase niciodată. Pavel când a văzut că acesta are credință a se vindeca, a strigat cu glas tare: „Scoală-te drept în picioare.“ La strigarea lui Pavel, ologul s'a sculat dintr'o săritură și a început să umble. Lucrul acesta atât de mult a mișcat inima noroadelor, încât i-au crezut că sunt zei, i-au numit după numele zeilor lor și au căutat a le aduce jertfe; ceea ce Pavel și Barnaba n'au voit.

Călătoria repetată. Pavel și Barnaba după ce au călătorit până la un anumit loc, s'au reîntors iarăși înapoi prin Antiohia, au început a întări sufletele ucenicilor și a-i îndemna să stăruie în credință. Și după ce a rânduit presbiterii în fiecare Biserică, i-a încredințat în mâinile Domnului.

Mântuirea pentru toți oamenii. Prin împietrirea poporului lui Israil, Dumnezeu a binevoit să cheme la mântuire pe toate Neamurile. Astfel a poruncit El, ucenicilor Săi, să meargă și să predice Evanghelia la orice făptură. „In adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și între Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.

Intrebări. Cine a cerut lui Pavel să vorbească în sinagoga din Antiohia? Cine i-a cerut să vorbească în sabatul următor? De câți ani a fost olog omul care

i-au vindecat ei în Listra? Ce au crezut Neamurile? Care Neamuri au drept astăzi la mântuire? Prin ce mântue Dumnezeu astăzi pe Neamuri?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 7 Sept. Sfatul din Ierusalim. Fapte 15:1-11.
 Mar. „ 8 „ Hotărârea Sfatului. Fapte 15:12-21.
 Mer. „ 9 „ Porunca Sfatului. Fapte 15:22-29.
 Joi „ 10 „ Liberarea dela idoli. I Tesal. 1:2-10.
 Vin. „ 11 „ Liberarea din servitute. Gal. 5:1-12.
 Sâm. „ 12 „ Unitatea în Hristos. Gal. 3:23-29.
Duminecă în 13 Sept. Sfatul din Ierusalim. Fapte 15:1-35. Galat. c. 2.

Cuv. aur. Galat. 5:13.

Cuvânt Adevărat. Este mai bine a primi sfatul bătrânilor Bisericii, decât a fi mereu în neînțelegere.

Sumarul Lecțiunei. Introducerea. Biserica a ajuns a fi bântuită de o serioasă tulburare. În timpul când Pavel și Barnaba predicau, au crezut și unii din partida Fariseilor și aceștia învățau cu Neamurile cari au crezut trebuie să fie tăiate împrejur și să păzească Legea lui Moise. Pavel și Barnaba ca unii mai tineri în lucrare, s'au îndreptat spre Ierusalim ca să ceară sfatul bătrânilor în această privință.

Să ține un sfat frățesc. Apostolii din Ierusalim, s'au adunat numai decât și într'un sfat frățesc au hotărât cele ce trebuie să păzească aceia dintre Neamuri cari au crezut. Lucrul acesta a fost foarte cumințe fiindcă bisericile primeau toate aceia învățatură.

Un apel la libertate. Toți apostolii au fost de părere ca să nu se mai pună peste cei ce cred nici o sarcină dintre acele pe cari nici ei nici părinții lor nu le-au putut purta, decât să fie lăsați în libertate pe care Domnul Isus le-a adus-o, iar din Lege să fie reținute numai ferirea de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de animale zugrumate și de desfrânare.

Ajungerea la o unitate. Deși în Biserica primitivă s'au sculat unii cari au voit să o clătească de pe temelie adevărului, nu au putut, fiindcă apostolii dădeau cu toții aceeași învățatură. Nu s'a ridicat Pavel să spună că el este mai învățat și numai ascultă pe Petru care a fost chemat dela prinderea peștelui. Nu s'a ridicat Petru ca să înfrunte pe Pavel sub cuvânt că el este acela care a fost dela început cu Domnul, decât ei au lucrat uniți și unitatea lor în Duhul Sfânt s'a resfrânt și asupra credincioșilor.

Intrebări. Cine au fost cei ce au cerut să fie

ucenicii dintre Neamuri tăiați împrejur și să păzească Legea lui Moise? Din ce partidă au venit și la credință? Ce au făcut Apostolii? Ce au hotărât în sfatul pe care l-au ținut? Prin ce suntem mântuiți: prin Lege sau prin credință? De cine trebuie să ne aducem aminte?

CALENDAR SAPTAMANAL

Luni în 14 Sept. O consacrare vie. Rom. 12:1-8.
 Mar. „ 15 „ Calitățile creștine. Rom. 12:9-21.
 Mer. „ 16 „ O măsură adevărată și sfântă. Isaia 1:10-17.
 Joi „ 17 „ Creșterea în har. II Petru 1:1-11.
 Vin. „ 18 „ Ceteșenia creștinului. Rom. 13:1-10.
 Săm. „ 19 „ Creștinul model. Mat. 5:1-12.
Duminecă în 20 Sept. Viața creștină. Rom. c. 12.

Cuv. aur. Galăt. 2:20.

Cuvânt Adevărat. Când noi ne predăm cu totul lui Dumnezeu, nu-i greu a trăi viața curată, sfântă și plăcută lui Dumnezeu precum cere El dela noi.

Sumarul Lecțiunii. **Introducere.** Lecțiunea această este de cea mai mare însemnătate pentru noi ca creștini, fiindcă ne arată cum trebuie să ne îndeplinim slujba noastră către Dumnezeu și către de-aproapele. În ea vedem deci, lămurit toate datorințele noastre.

O jertfă vie. Dumnezeu nu mai pretinde astăzi jertfe de animale sau pasări ca în timpul vechi, decât, după cum El a jertfit pe Fiul Său pentru noi, cere astăzi ra noi să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie și sfântă înaintea Lui, pentru că lui Dumnezeu o astfel de jertfă îi este plăcută.

Noi auzim de mulțori pe unii cari spun că să silesc să facă ceva pentru Dumnezeu și nu pot, iar pe alții îi auzim că îndeamnă tot mereu pe cei din jurul lor să facă ceva și ei nu fac și știim noi pentru ce? Pentru că aceia cari nu pot să facă pentru Domnul, nu s'au dat pe ei înșiși Domnului ca și pe o jertfă vie? Cum s'ar putea să slujim Domnului, să putem lucra și face lucruri

mari pentru El, când din corpul nostru nu a fost mistuit tot ce este lumesc și trupesc? Numai oamenii cari s'au dat pe ei înșiși Domnului pot face ceva pentru El. Iar ceilalți oricât ar voi nu pot. II Cor. 8:5 Rom. 7:19.

O minte nouă. Pentru ca să putem sluji lui Dumnezeu nepătați de către lume, avem nevoie de o minte pe care a avut-o Domnul Isus. O minte care nu se poate potrivi chipului veacului acestuia decât caută să deosebească bine care este voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.

O dragoste sinceră. Mintea nou în Hristos, ne învață să nu iubim fățarnic. Lumea este plină de o dragoste prefăcută. Oamenii să iubesc foarte mult în față dar se critică și să vorbesc de rău în dos. O astfel de dragoste nu pot avea aceia cari și-au adus corpurile lor ca jertfă Domnului și nici aceia cari au mintea lui Hristos. Dacă totuși se mai găsește și între cei ce-și zic credincioși o asemenea dragoste, unii ca aceștia n'au ajuns să cunoască pe Dumnezeu.

Un duh ferbinte. De acesta are creștinul nevoie pentru ca să poată sluji Domnului și la aceasta nu-l poate duce nimic, decât dragostea sinceră și neprefăcută.

Intrebări: Ce jertfă vrea Dumnezeu dela noi? Ce ne trebuie pentru ca să-L putem sluji? Cum trebuie să fie dragoste noastră? Ce duh trebuie să avem noi? Cum trebuie să biruim răul?

CALENDAR SEPTĂMÂNAL

Luni în 21 Sept. A pregăti un conducător creștin. Fapte 9:1-11.
 Mar. „ 22 „ Creștinătatea în Antiohia. Fapte 11:19-26.
 Mer. „ 23 „ Viața păgână condamnată. Fapte 13:4-12.
 Joi „ 24 „ Predica creștină. Fapte 13:32-39.
 Vin. „ 25 „ Neamurile se pocăiesc. Fapte 13:44-52.
 Săm. „ 26 „ Un report bun. Fapte 14:19-28.
Duminecă în 27 Septembrie: Repetiție.

Cuv. aur. I Cor. 12:13.

Scoateri de demoni

Aliluia, mărire să fie Domnului Isus care este acelaș ieri, astăzi și în veci.

Mă numesc Ana Cătău din comuna Giulvăz, jud. Timiș-Torontal. În anul 1931 am auzit despre calea Domnului în America și am început a urma la adunare. Am urmat la adunarea baptistă timp de două luni, iar după aceea am auzit de credința apostolică și am început a urma la această adunare. Bărbatul meu fiind necredincios, avea patima beției. Când a văzut lucrarea Domnului, a început să urmeze și el. După un timp am primit botezul în apă și am rămas credincios în această credință. În anul 1932 am venit acasă din America, în comuna Giulvăz, aici am găsit câțiva frați de credința apostolică cu care împreună am urmat mai departe în calea Domnului. Soțul meu, laudă fie Domnului, el a fost eliberat de patima care îl chinuia, iar eu nefiind lămurită cu starea mea, am rămas în aceea stare până în anul 1936, când fr. Alexandru Mezin, bătrânul adunării și a trimis să vină frați din Rudna la noi. În 12 Ianuarie 1936 a venit fr. Ștefan Iorgovan din Rudna, găsindu-ne în casa fratelui A-

lexandru pe mine cu încă două surori. El s'a pus să mulțumească Domnului la care rugăciune, ne-am rugat și noi. În timpul rugăciunii am început să strig, să dau cu mâinile după frați fără voia mea și râdeam. În acest timp a strigat duhul din mine către fr. Iorgovan: „Ai venit din Rudna să mă scoți afară, nu ies, nu ies, nu ies.“ A strigat mai de multe ori. Frațele din Rudna a răspuns: „Nu eu te dau afară, ci Domnul Isus te dă. Îți ordon să ieși afară în Numele lui Isus.“ Frații împreună strigau: „Afară în Numele lui Isus!“ După trei ore de rugăciune, m'a trântit la pământ și a strigat din mine: „Ies, ies, ies.“ Iar după aceea a strigat în glas puternic și a ieșit. De atunci și până azi, laud și măresc pe Domnul, aflându-mă în cea mai complectă sănătate. După trei săptămâni am fost botezată de Domnul cu Duh Sfânt. Pentru care laudă și mărire să-I fie Domnului Isus, care și azi scoate demoni, vindecă boalele trupesti și sufletești, prin Jertfa Sa depusă la Golgota. Amin și lui Dumnezeu mărire și slavă.

Ana Cătău

Pe marea vieții!

I

Pe-a vieții mare tulburată
De-a ispitelor vijelii
Plutim spre patria eternă
A Tatălui din vecinicii.

II

Cărmaciul bărcii noastre este:
Isus al păcii Domn ceresc
De-a cărui glas vântul și marea
Ascultă și se potolesc.

III

Când valurile se agită
Isbind în barcă furios,
Când calea e primejduită
Salvarea noastră e: „Hristos.“

IV

Dar câte-odată El ne lasă
In largul mării o clipă
Singuri; cu barca printre valuri
Cercând a noastră credință.

V

Când părăsiți apoi ne simțim
Și desperați când noi strigăm:
„Doamne nu ne lăsa să pierim...
Ne-ajută, că ne cufundăm.“

VI

El blând furtuna liniștește
Zâmbind ne muștră: „Ascultați
Puțin credincioșilor, iată,
Cu voi sunt nu vă spăimântați.“

VII

Și-atunci a vieții noastre barcă
O conduce iarăș Isus
Până vom debarca odată,
In limanul păcii de sus,

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Incunoștințare

Se aduce tuturor la cunoștință, următoarele: Toți acei cari se abonează din nou la revista „Cuvântul Adevărului“, precum și toți acei cari sunt abonați și nu primesc în regulă revista, să se adreseze fr. Ioan Danciu str. Gr. Manolescu Nr. 13 București II.

Iar toți acei ce trimit bani pentru abonamente sau ajutor, să îi trimită pe adresa fr. Gh. Bradin, căsuța poștală Nr. 11 Lipova, jud. Timiș.

*

Când trimeteți bani, nu uitați a scrie pe cuponul mandatului, scopul pentru cari îi trimeteți.

*

Intrucât, din cauza crizei trecem și noi prin greutăți financiare, vă rugăm stăruitor pe toți abonați, cari sunt în restanță cu plata abonamentului, să se silească a o achita de urgență. Pentru că, dacă cineva dorește să-i apară revista la timp, trebuie să se silească să-și achite costul abonamentului la timp.

A v i z

Se aduce la cunoștință tuturor că cartea de cântări cu note a apărut cu un număr de 397 de cântări alese și să vinde numai pentru prețul de Lei 160 cu camburs

iar fără ramburs 150 Lei. Se poate comanda la administrația revistei „Cuvântul Adevărului“ din București II, Str. Gr. Manolescu No. 13.

Botezuri cu Duh Sfânt

Jud. Maramureș, Poenele de sub munți 2, jud. Mureș, com. Filea 1, Deda 1, Constanța 1. Pentru toate acestea

binecuvântări, mărire să-I fie lui Dumnezeu Tatăl Fiul și Duhul Sfânt. Amin.